

L'IGUALADÍ

La crisi del govern Azaña no ha de tenir altra conseqüència que la formació d'un govern accentuadament d'esquerra disposat a practicar, passi el que passi, els principis de la revolució del 14 d'abril.

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. IX

IGUALADA, 10 DE JUNY DE 1933

L'ensenyament primari a Igualada

No volem entrar per avui en el fons d'aquest problema que per altra part, tampoc volem amagar que ens preocupa fortament. Al seu entorn els partits de dreta han fet, segueixen i seguiran fent, una de les campanyes més virulentes que puguin registrar-se. En converses particulars havem sentit abocar tot el fel que porta amagatzemat certa genteta. La promulgació de la llei de Confessions i Congregacions religioses els ha tret de pogallera i creuen que, alçant el coure, com vulgarment es diu, en la protesta, no es farà esperar una rectificació de la conducta sectària del Govern, segons ells.

Encara que nosaltres poguem ésser titllats d'esperits pertorbats per aquest odi sectari, havem de declarar lleialment que més que una rectificació esperem confiadíssims la seva implantació per a darreries d'aquest any. I enfondint encara més en aquesta nostra lleialtat i esperança, entenem que una República declarada laica per la seva Constitució ha sigut lògica en voler aquesta separació, aquest deslligament, de tota mena de religió amb l'ensenyament. Podríem adduir tota mena de consideracions demostratives de què no és aquesta llei sectària ni persecutòria per a cap classe de religió, ja que sens traves pot ensenyar-se isoladament com a corolari o complement moral a tots els que així ho desitgin. Vol la República homes posats de cara a l'avenir i capaços de resoldre humanament tots els problemes que forçosament es presentaran i no gent girada d'espatlles quins prejudicis els facin esperar les solucions fora les regions terrenals.

El que ens preocupa, avui, és solament el fet de la seva implantació. Tenim a Igualada quatre escoles confessionals en les quals reben instrucció uns mil-tres-cents nois. Aquests nois no han de quedar-se un sol dia al carrer per falta de locals on hostatjar-los o bé per manca de mestres, a la mateixa hora que per manament legal deixin de funcionar les escoles religioses. Aquest és el problema quina resolució és urgentíssima. Sabem que les nostres Autoritats i la Comissió de cultura, d'acord amb la Generalitat, treballen activament en aquesta resolució i no dubtem hi donaran deguda solució.

Igualada no pot quedar-se a més baix nivell que altres poblacions catalanes, com Sabadell, Manresa i Terrassa que ja han caminat molt més que nosaltres, en aquest arranjament. Tot, menys passar pel ridícul de què els derrotistes i detractors de totes nissagues poguessin suposar que són necessàries a casa nostra aquelles escoles.

Carta de Barcelona

Derrotisme

Seria hora que els bons republicans i els bons catalanistes sortissin al pas, d'una manera enèrgica, d'aquesta campanya de derrotisme que estan portant a cap els enemics del règim i de l'autonomia. Ja hem tingut prou paciència per escoltar les seves cançons que han arribat a convèncer alguna vegada a republicans i catalanistes fluixos de molles i de caràcter feble.

Es esfereïdor observar com homes que semblen o semblaven aimants del curs que va prendre la història el 14 d'Abril de l'any 1931, es deixen influir i tacar per la finta que llencen aquests pops repugnants de la monarquia i la reacció.

Ja n'hi ha prou de parlar amb mitges paraules de la crisi, dels obrers sense feina, de què aquest estat de coses no pot durar.

I bé, si: hi ha crisi, hi ha homes sense feina, la situació actual és anguniosa, però no tant com escampen aquests altaveus amagats en la nit de la infàmia. No tant, que sigui impossible una tornada a la normalitat sense daltabaixos, sense cataclismes, sense que sigui necessari el sabre del dictador.

El món n'ha passat moltes de crisis com aquesta: ells ho saben prou bé. Però els interessa una cosa essencial que és la de donar-ne la culpa al nou règim. Sense tenir en compte que totes les consolidacions d'un nou estat de coses porten aparellades unes hores de nerviosisme, s'ha de pensar que la República ha començat a viure en el moment àlgid d'una inquietud universal, qui sap si en l'instant en què comença la davallada i fallida del capitalisme. Quina culpa hi tenim els republicans amb aquesta coincidència? Es com si s'acusés a un nadó pel fet de néixer en època de pluges.

La maldat d'aquests valents baixos de sostre es limita a llençar la pedra, curant d'amagar la mà i deixant que els esperits inconscients emprenguin la tasca d'esmicolar les seves pedres i escampar-les com una mena de pols que a segons qui escanya i a segons qui fa esternudar.

No us analitzaran pas les causes d'aquesta crisi que invoquen; no aprofundiran de cap manera les arrels dels problemes més o menys greus que pinten com a producte de la República.

Tot el més que són capaços d'argumentar és que la crisi universal que pateix el món és conseqüència de la gran guerra i que l'Espanya neutral no pot justificar trobar-se en les mateixes condicions que Alemanya, Anglaterra, etc. Això suposaria per Espanya un estat d'independització perfectament idíl·lic. Suposaria que Espanya no necessita ningú. Però, desgraciadament, no és així. Què m'en diuen aquests senyors derrotistes del règim de contingents que han fingut d'implantar els païssos que han fet la guerra i estan afectats de ple per la crisi mundial econòmica? No els sembla que això perjudica la nostra economia no deixant exportar productes de la

nostra terra i de les nostres fàbriques, cosa que és indispensable per a la normalitat econòmica del país?

I això és solament un aspecte de la crisi actual. N'hi ha d'altres més greus perquè són provocats pels mateixos que la bescanten. El mal-estar de la classe petit-burguesa de bona fe, amb totes les seves conseqüències de por al pervindre, de reserves al normal funcionament del seu negoci, no és provocat per altra cosa que per les prèdiques d'aquests ocellots del derrotisme.

I si no, llegiu els diaris dretans i recordeu la ridícula comèdia representada no a l'escenari, sinó a les portes del Teatre Liceu, el mateix any de la proclamació de la República.

I què en diran de la retenció i fugida dels capitals? I de les concommitàncies amb elements extremistes professionals del desordre que per mitjans ben lamentables obstaculitzen l'obra de la República?

Repeteix que és precisa una croada dels bons republicans i catalanistes contra aquests derrotistes monàrquics i reaccionaris. Es hora d'acabar-ho, costi el que costi. Recordem la frase del Sr. Carner a propòsit d'en March.

Joan Camps

CENTRE REPUBLICA

Avui, dissabte, dia 10, a les deu de la nit, tindrà lloc al saló d'actes d'aquest Centre, la primera conferència del cicle organitzat per la Comissió de Cultura a càrrec del prestigiós home d'Esquerra i Diputat al Parlament de Catalunya

En Joan Soler i Brú

tema

Previsió Social

Es pregada l'assistència a tan important acte a tots els senyors socis i simpatitzants.

L'acte serà públic.